

Бабич А.

Студентка 1-го курсу , факультету соціології та права
НТУУ «КПІ»

Науковий керівник:
Тараненко Микола Григорович,
кандидат історичних наук, доцент, ФСП
НТУУ «КПІ».

Права жінок

Поступово роль жінки у суспільстві зазнавала змін. Наприклад, у Давній Греції жінка не могла мати жодних прав. На той час, вони лише могли займатися домашнім господарством. Також була думка про те, що жінку не треба навчати навіть грамоті, через те, що знаючи багато, вони перестануть коритися чоловікам. Проте у Єгипті жінка була повноправним членом у суспільному житті: вона могла займати державні посади, володіти нерухомістю і мала право на розлучення. Деякі з них, інколи успадковували трон, хоча частіше за все, внаслідок смерті свого чоловіка.

Деякі політики вважали, що право голосу можливо отримувати тільки тим, хто володів нерухомістю чи бере участь у бойових діях. Однак, в 19 ст. ці ідеї почали не визнаватися. Так, право голосу поширювалося на бідних, проте жінок реформи не стосувалися. В кінці 19 ст. в світі почав поширюватися рух суффражисток, що намагалися здобути виборче право для жінки.

Першими своє право голосу одержали жінки Нової Зеландії, а саме в 1893 р. Впродовж 1920-х років в більшості демократичних країн жінка отримала право голосу. Швейцарська жінка таке право отримала лише у 1970-х роках.

На сьогодні, у деяких мусульманських державах жінка не має рівних прав з чоловіками. Вони не можуть голосувати чи претендувати на виборчі посади.

Основним міжнародно-правовим документом, що захищає права жінок, є Конвенція про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок. Для контролювання здійснення данної конвенції заснований Комітет по ліквідації дискримінації стосовно жінок, який складався з вісімнадцяти експертів. Головною метою, яка стояла перед Конвенцією було недопущення дискримінації жінок.

З 1919 р. до 50-х років розглядалося питання про захист жінки виснажливих умов праці через дітородіння: встановили мінімальні стандарти стосовно відпусток через материнство. А також, прийнято інші конвенції і рекомендації щодо заходів захисту жінок у сферах, які не пов'язані з роллю матері чи майбутньої матері. В 1981 р. було прийнято Конвенцію і Рекомендацію стосовно працівників з сімейними обов'язками. В даних документах зазначені конкретні заходи, щодо умов зайнятості і праці, стосовно потреб, які можуть виникнути у працівника з сімейними обов'язками. Наприклад: скорочення робочого часу, гнучкий графік роботи, передбачено також, надання батьківської відпустки і т.д.).

Порівнявши зміст розділу II Конституції України і міжнародні акти, можна засвідчити, що в Конституція в основному містить схожі гарантії з міжнародно-правовими актами стосовно забезпечення прав і свобод жінок.

Принцип рівності прав чоловіка та жінки ми можемо відшукати й в інших законодавчих актах: Кодекс про шлюб та сім'ю. Кодекс законів про працю, Кримінальний кодекс. Кримінально-процесуальний кодекс, Цивільний кодекс, Кодекс про адміністративні правопорушення. Щодо створення рівності статей вагоме значення містить стаття 23 Конституції, де проголошується: "кожна людина має право на вільний розвиток своєї особистості, якщо при цьому не порушуються права і свободи інших людей".[1, с.2]

На сьогодні чинне цивільне законодавство України надаючи жінкам і чоловікам однакову громадську правоздатність і однакові можливості її реалізації, воно усуває дискримінаційні норми стосовно жінок. За порушення цивільно-правової норми встановлюється однакова відповідальність для жінки і для чоловіка. Однак, розглядаючи цивільну справу, суд може враховувати й специфічні обставини. Такими обставинами може бути матеріальний або сімейний стан жінки.

Існує ще одна проблемна сфера життєдіяльності жінки, яка вимагає правового втручання з боку держави, а саме насильство над жінками. Зростання кількості насильства щодо жінок є серйозною перешкодою щодо досягнення рівності жінок та чоловіків.

Щодо існуючого негативного явища створені статті Кримінального кодексу, які передбачають кримінальну відповідальність:

- за примушування жінки до вчинення аборту, якщо внаслідок цього аборт був проведений (стаття 110);

- за образу, тобто умисне приниження честі і гідності особи, виражене в непристойній формі (стаття 126);

- за статеві зносини з особою, яка не досягла статевої зрілості, та за вчинення розпутних дій щодо особи, яка не досягла 16 років (статті 120,121). [2, с.3]

Отже, законодавство України будується на принципах рівноправ'я жінки та чоловіка у сфері людської життєдіяльності. Однак система, яка існує в наш час, стосовно недопущення дискримінації жінок, досі залишається неефективною.

5 березня 1999 р. постановою №475 прийнята Декларація про загальні засади державної політики України щодо сім'ї та жінок. При цьому, ця декларація надає особливе значення ролі сім'ї та жінок у політичному, економічному, соціальному, історичному і культурному розвитку України, прагне поліпшити демографічну ситуації, забезпечити сім'ю реалізацією сім'єю своїх функцій, а також створити правові, суспільно-економічні умови для поліпшення стану в сім'ї та жінок, підвищити їхню роль у суспільстві, найповніше розкрити їх інтелектуальні, духовні і творчі можливості, При цьому визначаючи принципи та головні напрями державної політики України стосовно сім'ї та жінок. Держава взяла на себе обов'язки умов та свобод людини, вирішити інші принципові проблеми, пов'язані з ліквідацією всіх форм дискримінації щодо жінок.

Список використаних джерел

1. Конституція України - редакція 30.09.2010р.
2. Кримінальний кодекс України
3. Хома Н. Історія держави і права зарубіжних країн